

Istoria primordială

LECTȚIA
PATRU

DIRECȚIA CORECTĂ

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură - Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită.

Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru răspândirea Bibliei în Anglia și străinătate).

Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Contents

I. Introducere	1
II. Structura literară	1
A. Potopul izbăvirii	2
1. Legământul inițial	2
2. Trainicul legământ	2
3. Salvarea din apă	3
4. Ieșirea pe uscat	3
5. Dumnezeu și-a amintit	3
B. Noua orânduială	4
1. Fiii lui Noe	4
2. Înfrângerea Babelului	5
III. Înțelesul inițial	6
A. Potopul izbăvirii	6
1. Legături	6
2. Implicații	8
B. Fiii lui Noe	8
1. Canaan	8
2. Conflictul	9
3. Implicații	9
C. Înfrângerea Babelului	10
1. Cetatea	10
2. Biruința	10
3. Implicații	12
IV. Aplicația actuală	13
A. Inaugurare	13
1. Legământul	13
2. Biruința	14
B. Continuarea	14
1. Botezul	15
2. Războiul spiritual	15
C. Desăvârșirea	16
1. Cataclismul final	16
2. Bătălia finală	17
V. Concluzie	18

Istoria primordială

Lecția patru

Direcția corectă

INTRODUCERE

Odată, când predam în Ucraina, aveam doar câteva minute la dispoziție ca să ajung la destinație cu metroul. M-am grăbit spre stație, am coborât scările și am sărit în metrou chiar când se închideau ușile. Călătoria presupunea traversarea orașului așa că m-am așezat sa-mi trag sufletul și să mă odihnesc pentru câteva minute. Dar după puțină vreme mi-am dat brusc seama că luasem trenul în direcția greșită! Bineînțeles că următoarea stație de metrou era la câțiva kilometri buni, și a durat o veșnicie până am ajuns. Până m-am întors și am luat-o în direcția corectă, era limpede că voi întârzia. Îmi amintesc că mi-am spus: „Ei bine, nu mă găsesc în situația în care mi-aș fi dorit, dar măcar acum sunt în direcția corectă”.

Cred că la fel se întâmplă în cele mai multe domenii ale vieții. Situațiile nu sunt niciodată perfecte și de cele mai multe ori nu sunt nici pe departe. Ne confruntăm cu multe probleme și provocări oriunde mergem. Totuși, știm bine că mergând în direcția corectă este mai bine decât să mergem în cea greșită.

Am intitulat această lecție „Direcția corectă” și vom studia textul din Geneza 6:9-11:9 în care vom descoperi direcția stabilită de Dumnezeu, direcție pe care trebuia s-o urmeze poporul Său după potopul din zilele lui Noe. După cum vom vedea, în aceste capitole din istoria primordială, Moise a îndrumat Israelul într-o direcție foarte clară. Poate nu era chiar direcția pe care și-o doreau, dar a fost cea rânduită de Dumnezeu pentru a-i duce spre mari binecuvântări. Această perioadă din istoria primordială este foarte importantă și pentru creștini, întrucât și noi trebuie să ne îndreptăm în aceiași direcție.

Studiul nostru din Geneza 6:9-11:9 va fi împărțit în trei părți: în prima, vom analiza structura literară a acestor capitole; în a doua, vom explora înțelesul lor inițial descoperind scopul lui Moise în scrierea acestui text pentru Israel; în ultima, vom căuta călăuzirea Noului Testament în aplicarea acestor capitole în viața noastră. Să începem studiul nostru privind direcția corectă prin analiza structurii literare a acestor capitole.

STRUCTURA LITERARĂ

Geneza 6:9-11:9 cuprinde o perioadă destul de mare din istoria primordială și poate fi prezentată în mai multe feluri. În ce ne privește, am divizat aceste capitole în două părți principale. Prima parte cuprinde textul 6:9-9:17, fragment pe care l-am denumit „Potopul izbăvirii”. În această parte din Geneza, Moise descrie potopul din vremea lui Noe. A doua parte a materialului este Geneza 9:18-11:9, pe care am denumit-o „Noua orânduială”. Aceasta descrie câteva evenimente foarte importante de după potop. Acestea au stabilit tipare durabile ce au caracterizat lumea de după potop. Pentru a înțelege cât mai bine modelul literar din aceste capitole, vom analiza ambele părți majore.

Să începem analizând structura literară a relatării scrise de Moise despre potopul din zilele lui Noe.

POTOPUL IZBĂVIRII

În ultimii ani, unii erudiți ai Bibliei au observat că istoria potopului lui Noe afișează un model literar destul de clar. Deși există mai multe posibilități de a-l prezenta, în acest studiu, vom arăta faptul că aceste capitole formează o dramă simetrică în cinci etape.

Legământul inițial

Prima etapă a acestei povestiri apare în Geneza 6:9-22, și o vom numi „legământul divin inițial” făcut cu Noe. În această secțiune a povestirii, Moise spune că Noe era un om neprihănit într-o lume stricată. Dumnezeu a vorbit lui Noe și i-a arătat de ce plănuia să distrugă rasa umană. Citim aceste cuvinte în Geneza 6:13:

Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată am să-i nimicesc împreună cu pământul.” (Geneza 6:13)

Tot în primul episod al acestei povestiri aflăm că Dumnezeu a plănuit să o ia de la capăt salvând un om și familia lui, și anume pe neprihănitul Noe. Pentru a-l asigura de intenția Lui, Dumnezeu face cu Noe un prim legământ. În Geneza 6:17-18, citim că Dumnezeu a spus lui Noe:

Tot ce este pe pământ va pieri. Dar cu tine fac un legământ; să intri în corabie, tu și fii tăi, nevasta ta și nevestele fiilor tăi împreună cu tine. (Geneza 6:17-18)

La începutul povestirii potopului, Dumnezeu face un legământ solemn de a-l salva pe Noe și familia lui din potopul ce avea să vină. Acest legământ asigură salvarea lui Noe și îl rânduiește drept căpetenia noii omeniri de după potop.

După ce am văzut că povestea potopului începe cu legământul inițial al lui Dumnezeu cu Noe, să ne îndreptăm spre ultima secțiune a textului care o echilibrează pe prima, capitolul 8:20 până la 9:17, pe care am denumit-o „trainicul legământul divin” cu Noe.

Trainicul legământ

Așa cum reiese din titlul, în acest pasaj, Dumnezeu se arată din nou lui Noe după potop și face un alt legământ cu acesta. Dumnezeu a hotărât să ofere omenirii oportunitatea unei noi orânduiei în lume. Iată ce scrie în Geneza 8:22:

Cât va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea! (Geneza 8:22)

Pentru a edifica cu certitudine acest nou drum, Dumnezeu face un al doilea legământ cu Noe la finalul povestirii potopului din Geneza 9:11-15

Fac un legământ cu voi că nicio făptură nu va mai fi nimicită de apele potopului, și nu va mai veni potop ca să pustiască pământul... curcubeul Meu pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ. Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor; și Eu îmi voi aduce aminte de legământul dintre mine și voi și dintre toate viețuitoarele de orice trup. (Geneza 9:11-15)

Așadar, istoria potopului lui Noe sfârșește cu promisiunea, dată prin legământ – aceea că pământul nu va mai fi niciodată distrus prin potop – și cu Dumnezeu care așează în nor curcubeul, ca semn că nu-Și va uita niciodată promisiunea. Aceste promisiuni de încheiere ale legământului subliniază importanța deosebită avută de Noe în istoria primordială. El a fost mijlocitorul unui legământ în care au fost cuprinse toate generațiile viitoare.

Păstrând în minte secțiunile de început și sfârșit ale acestei povestiri, suntem gata să analizăm restul povestirii potopului. Porțiunea de mijloc trece de la legământul inițial al lui Dumnezeu la noua orânduială a legământului final în trei etape principale.

Salvarea din apă

Al doilea episod al acestei povestiri apare în 7:1-16, și am intitulat-o „salvarea din apă” a lui Noe. Acest material este destul de direct. Noe a construit arca și a luat cu el animale de toate felurile, apele potopului s-au revărsat peste lume, dar Noe, familia lui și animalele ce erau cu el au fost în siguranță, închise în arcă.

Ieșirea pe uscat

A patra secțiune a povestirii potopului este într-o antiteză dramatică cu a doua. Îl descrie pe Noe ieșind pe uscat în Geneza 8:6-19. După ce apele au început să se retragă, Noe tânjea după pământ uscat pentru a putea să părăsească arca. După o perioadă de așteptare, a apărut și pământul uscat iar Dumnezeu i-a poruncit lui Noe să iasă din arcă, tot așa cum îi spusese să intre.

Dumnezeu și-a amintit

Putem aborda acum punctul central, punctul de răscruce al acestei povestiri, Geneza 7:17-8:5, pe care am numit-o „Dumnezeu și-a amintit” de Noe. Aceste versete

încep cu descrierea potopului ce distrugea cu furie orice ființă de pe fața pământului. Spre sfârșitul acestei secțiuni, apele încep să se retragă.

Chiar în mijlocul acestui fragment se găsește o propoziție simplă dar profundă care arată de ce a oprit Dumnezeu potopul. În Geneza 8:1 Moise scrie că în toiul potopului:

Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe, de toate viețuitoarele și de toate vitele care erau cu el în corabie; și Dumnezeu a făcut să sufle un vânt pe pământ, și apele s-au potolit. (Geneza 8:1)

În mila sa cea mare, Dumnezeu nu a uitat de legământul făcut cu Noe și cei care erau cu el. Și-a amintit de pasagerii corabiei și ținând cont de ei a hotărât să potolească potopul îndârjit.

Această schiță a potopului lui Noe scoate la lumină preocupările principale ale povestirii. Moise descrie potopul ca pe o istorie a izbăvirii. Deși judecata a venit peste cei răi de pe pământ, principala preocupare a lui Moise a fost să arate că prin Noe Dumnezeu a adus omenirea într-o lume nespus de binecuvântată.

După ce am analizat prima secțiune majoră a textului din Geneza 6:9-11:9, să trecem la cea de a doua, noua orânduială, în Geneza 9:18-11:9.

NOUA ORÂNDUIALĂ

Relatarea lui Moise despre noua orânduială din capitolele 9 la 11 se împarte în două unități de bază. Pe de o parte avem Geneza 9:18-10:32 ce vizează fiii lui Noe, iar pe de cealaltă parte, Geneza 11:1-9, care vorbește despre înfrângerea cetății Babel. Deși inițial aceste pasaje nu par să aibă nici o legătură, vom vedea că de fapt puse împreună formează un model pentru lumea nouă de după potop. Stabilesc caracteristicile principale ale istoriei lumii începând din acel moment. Să ne uităm mai întâi la relatarea despre fiii lui Noe și la contribuția pe care o aduce la conturarea portretului noii orânduiei.

Fiii lui Noe

Relatarea lui Moise despre fiii lui Noe din Geneza 9-10 este compusă dintr-un titlu și două secțiuni principale. În 9:18-19 apare un titlu care arată că această porțiune îi vizează în primul rând pe cei trei fii ai lui Noe și răspândirea acestora pe pământ.

Potrivit titlului, povestirea lui Moise despre fiii lui Noe se împarte în două secțiuni principale. În prima povestire, din 9:20-29, sunt prezentate distincțiile între cei trei fii, iar în a doua secțiune, din 10:1-32, este descrisă răspândirea fiilor lui Noe și a urmașilor lor pe pământ. Ar fi mai bine să analizăm aceste texte separat.

Versetele din 9:20-29 conțin bine-cunoscutul pasaj din Geneza despre blestemul asupra lui Canaan, fiul lui Ham. Iată ce a scris Moise în Geneza 9:24-27:

Noe s-a trezit din amețea vinului, și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tânăr. Și a zis: „Blestemat să fie Canaan!”.. fie robul fie robul! Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet”. (Geneza 9:24-27)

Pe scurt, această povestire descrie evenimentele care au condus la o diferențiere majoră între urmașii lui Noe. Noe îl blesteamă pe Canaan, fiul lui Ham. Canaan va fi sclavul cel mai de jos al fraților săi. Și Noe binecuvântează pe ceilalți doi fii ai săi Sem și Iafet, pentru că l-au tratat cu respect.

Moise include această povestire în descrierea noii orânduiei de după potop pentru că întreaga rasă umană se trăgea acum din cei trei fii ai lui Noe. Aceste distincții au stabilit dinamica relațiilor interumane începând din acel moment în toată istoria biblică.

Această perspectivă asupra deosebirilor dintre fiii lui Noe este confirmată în capitolul 10 prin răspândirea fiilor lui Noe pe pământ. Privind la generațiile care au urmat la multă vreme după Noe, în Geneza 10, Moise ne dă o listă a locurilor unde și-au așezat locuințele pe pământ urmașii lui Sem, Ham și Iafet. Aflăm din capitolul 10 al Genezei, că urmașii lui Iafet au ocupat teritoriile de la nord, nord-est și nord-vest de Canaan. Cu câteva excepții, urmașii lui Ham s-au îndreptat către partea de nord a Africii, iar fiul lui Ham, numit Canaan, a locuit în țara Canaan, țară promisă lui Israel. Urmașii lui Sem, sau semiții au ocupat suprafețe întinse din Peninsula Arabiei.

Consemnările din Geneza 10 sunt foarte selective și concepute să ofere tipare generale ale migrării, dar suficiente pentru ca Moise să ilustreze modele ce au caracterizat relațiile interumane în noua orânduire de după potop pe termen lung.

După ce am vorbit despre structura literară a textului lui Moise despre fiii lui Noe din Geneza 9-10, putem să ne îndreptăm spre cea de a doua secțiune a noii orânduiei de după potop: înfrângerea cetății Babel din Geneza 11:1-9.

Înfrângerea Babelului

Povestea turnului Babel se împarte în cinci etape simetrice dramatice. Prima din Geneza 11:1-2 începe cu majoritatea oamenilor locuind împreună. Dar prin contrast, această povestire se încheie în versetele 8-9 unde vedem că Dumnezeu a împrăștiat oamenii pe pământ când le-a încurcat limbile. Dar cum au ajuns oamenii de la a fi împreună vorbind o singură limbă la a fi împrăștiați și vorbind mai multe limbi? Partea de mijloc a textului explică ce s-a întâmplat.

A doua etapă din versetele 3-4 descrie planul pe care l-au făcut oamenii. Au vrut să construiască o cetate cu un turn al cărui vârf să atingă cerul ca să-și facă un nume peste vremuri și să fie de neînvinși. Totuși, a patra etapă a povestirii din versetele 6 și 7 echilibrează planului omului descriind contra-planul lui Dumnezeu. Dumnezeu a chemat armata cerească pentru a ataca cetatea încurcându-le limbile oamenilor și oprind astfel construcția cetății și a turnului.

Punctul de cotitură al povestirii apare în versetul 5 unde Dumnezeu cercetează cetatea și turnul. Când Dumnezeu vede cetatea și planurile mândre ale locuitorilor săi hotărăște să oprească construcția cetății Babel.

Potrivit cu spusele lui Moise, viața după potop a fost departe de paradisul pe care l-am fi așteptat. Din contră, povestea fiilor lui Noe arată că noua orânduială includea interacțiuni complexe între diferite grupuri de oameni. Întâlnim de asemenea sfidare la adresa lui Dumnezeu dar și înfrângerea celor ce L-au sfidat. Deși aceste structuri ale noii orânduiei pot părea ciudate azi, vom vedea că de fapt vorbeau clar experiențelor prin care treceau izraeliții pentru care a scris Moise.

După ce am văzut structura literară a textului din Geneza 6:9-11:9, să ne punem a doua întrebare: De ce scrie Moise povestea potopului și noii orânduiri rezultate după acesta? Care este lecția pe care le-o dă izraeliților care îl urmau spre Țara Promisă?

ÎNȚELESUL INIȚIAL

Este inutil să spunem, dar putem fi siguri că Moise scrie despre potopul lui Noe și despre noua orânduială pentru a informa Israelul de evenimentele acestei perioade a istoriei primordiale. Totuși, consemnările lui sunt mult prea selective și doar despre anumite subiecte ca să credem că acesta a fost singurul lui scop. Moise nu a scris doar pentru a consemna trecutul ci și pentru a-l călăuzi pe Israelul din vremea lui.

Vom revela scopul lui Moise, privind la trei porțiuni din Geneza 6:9-11:9: mai întâi, vom analiza înțelesul inițial al povestirii potopului; apoi ne vom îndrepta spre consemnările despre fiii lui Noe; în final vom analiza implicațiile inițiale ale ultimei părți din istoria primordială – înfrângerea cetății Babelului. Să ne uităm mai întâi la felul în care Moise leagă potopul de lucrurile experimentate de Israelul zilelor lui.

POTOPUL IZBĂVIRII

Pentru a înțelege scopul în care Moise folosește relatarea potopului, vom privi la două aspecte: primul, legături stabilite între potop și exod; și al doilea, implicațiile acestor legături pentru Israel. Moise realizează legături între potop și vremea lui portretizându-l pe Noe într-un mod asemănător cu propria-i viață și lucrare. Fără îndoială, viețile lui Noe și Moise se diferențiau mult, iar aceste diferențe nu ar trebui ignorate. Este însă evident că Moise îl portretizează pe Noe cu scopul de a-i face pe cititorii izraeliți să-l vadă ca un precursor sau ca unul care îl prefigura pe Moise.

Legături

Sunt cel puțin opt asocieri semnificative între Noe și Moise. Prima – Moise evidențiază legătura sa cu Noe în ce privește tema violenței. Vă amintiți din Geneza 6:13 că potopul lui Noe a venit pentru că lumea era plină de violență. Exod capitolele 1 la 2 spun clar că egiptenii au exploatat cu cruzime poporul Israel înainte de chemarea lui Moise. Izbăvirea lui Moise din Egipt a venit ca răspuns la violența la care era supus poporul lui Israel. Așadar, atât lucrarea lui Noe cât și cea a lui Moise consta în izbăvirea de violență.

A doua asociere apare prin felul în care Moise folosește termenul „arcă”. Cuvântul ebraic folosit pentru arca lui Noe în Geneza capitolele 6-9 este *tevah* (תֵּבָה). Este interesant că singurul loc în care Moise folosește termenul *tevah* este în Exodul 2:3,5. Îl folosește pentru coșul în care l-a pus mama lui, ca într-o arcă, sau *tevah*. Deși arca lui Noe era uriașă iar coșul lui Moise era foarte mic, Moise ne îndreaptă atenția asupra faptului că atât el cât și Noe au scăpat din apele morții prin intermediul arcei, *tevah*.

În al treilea rând, Noe este privit ca predecesorul lui Moise și din pricina importanței legământelor divine. Așa cum găsim relatat în Geneza 6:18 și 9:11-17, Noe a intrat într-un legământ cu Dumnezeu în numele întregii omeniri. Desigur, știm că una din principalele slujiri făcute de Moise pentru Israel a fost mijlocirea unui legământ divin. Exod capitolele 19-24 ilustrează bine faptul că Moise a fost ales să conducă poporul Israel într-un legământ deosebit cu Iehova, ajunși fiind la muntele Sinai.

Rolul central al judecății prin ape stabilește o a patra legătură între cei doi. În Geneza 6 la 9, Dumnezeu izbăvește pe Noe și familia lui trecându-i cu bine printr-un potop care îi distruge pe cei răi de pe pământ. Tot astfel, potrivit cu Exod capitolele 13 la 15, Moise a scos pe Israel din Egipt trecându-i printre apele Mării Roșii, ape care la rândul lor au distrus armata asupritorilor egipteni.

În al cincilea rând, Dumnezeu a trimis un vânt ca să retragă apele atât în zilele lui Noe cât și în zilele lui Moise. După cum am citit, potrivit cu Geneza 8:1, Dumnezeu a trimis un vânt ca apele să se retragă după potopul lui Noe. Similar cu Exod 14:21, la Marea Roșie, „Domnul a pus marea în mișcare printr-un vânt dinspre răsărit”.

A șasea legătură apare în accentul pus pe animale. În Geneza 6:19 ne spune că Dumnezeu a poruncit lui Noe să ia animalele în arcă. De cel puțin patru ori, cartea Exod menționează multele animale ce au ieșit din Egipt odată cu izraeliții. Dumnezeu a poruncit lui Noe să ia animalele cu el, și aceiași poruncă a primit-o și Moise: să ia cu el animalele în Țara Promisă.

În al șaptelea rând, tema ”Dumnezeu Și-a adus aminte” e întâlnită și la Noe și la Moise. Vă amintiți că, în Geneza 8:1, când apele făceau ravagii în zilele lui Noe, Dumnezeu le-a potolit de dragul acestuia, pentru că Și-a adus aminte. Dumnezeu a promis prin legământ lui Noe că îl va salva din potop și Și-a amintit de acest legământ. Tot astfel, Dumnezeu i-a spus lui Moise că a scos pe Israel din Egipt pentru că și-a adus aminte de legământul Său. Iată ce i-a spus Dumnezeu lui Moise în Exodul 6:5:

Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel pe care-i țin Egiptenii în robie, și Mi-am adus aminte de legământul meu. (Exodul 6:5)

Faptul că Dumnezeu Și-a adus aminte a avut un rol vital atât la potop cât și la exod.

În cele din urmă, binecuvântarea naturii asociază pe Noe cu Moise. Noe a dus omenirea într-o lume nouă, o lume în care Dumnezeu a promis că va fi o natură stabilă și de durată, de care aceasta va beneficia. Într-un mod similar, Moise a spus lui Israel că în Țara Promisă, natura va fi stabilă și benefică.

Păstrând în minte aceste legături între Noe și Moise, putem acum să privim la implicațiile acestor paralele pentru națiunea lui Israel. De ce a făcut Moise aceste legături?

Implicații

Pentru a înțelege implicațiile inițiale ale acestui material, să ne amintim că poporul Israel s-a răzvrătit mult împotriva lui Moise, îndoindu-se de autoritatea și înțelepciunea planului său și la exod și la cucerirea Canaanului. Provocările lucrării sale l-au făcut pe Moise să stabilească niște legături între el și Noe.

Dumnezeu l-a folosit pe Noe în potopul izbăvirii pentru a izbăvi omenirea de violența de la începuturi și a o reface într-o lume nouă plină de binecuvântări. Tot astfel, Dumnezeu l-a ales pe Moise pentru a-l izbăvi pe Israel de sub violența îngrozitoare la care era supus în Egipt și pentru a-l duce într-o lume nouă, Țara Promisă. Planul lui Moise pentru Israel se aseamăna așa de mult cu potopul lui Noe că nimeni n-ar fi putut să spună că nu era de la Dumnezeu.

După ce am privit la înțelesul inițial al potopului, să ne întoarcem la consemnările lui Moise despre fiii lui Noe, în Geneza 9:18-10:32.

FIII LUI NOE

De ce a inclus Moise acest material în istoria primordială? Ce scop a urmărit când a adus aceste chestiuni în atenția lui Israel? Pentru analizarea acestei porțiuni vom privi la trei aspecte: primul, atenția specială acordată lui Canaan; al doilea, tema conflictului; și al treilea, implicațiile acestor teme pentru Israel. Să începem cu atenția acordată de Moise lui Canaan.

Canaan

Vă amintiți că Noe, s-a trezit după beție și și-a dat seama că Ham l-a dezonorat, dar Sem și Iafet l-au respectat. Ar părea rezonabil că Noe să fie mânios pe Ham și să-l blesteme pe acesta, așa cum i-a binecuvântat pe ceilalți fii ai săi. Dar nu așa au stat lucrurile. Să ne uităm la tot ce a spus Noe în Geneza 9:25-27:

“Blestemat să fie Canaan! Să fie robul fraților lui!” El a mai zis: Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem, și Canaan să fie robul lui. Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, Iafet să locuiască în corturile lui Sem, și Canaan să fie robul lor!” (Geneza 9:25-27)

După cum vedem în acest pasaj, Sem și Iafet au primit răsplată potrivit cu neprihănirea lor, dar Ham nici nu a fost menționat aici. În schimb, Canaan, fiul lui Ham a fost cel blestemat de Noe.

Dacă ne uităm cu atenție la această povestire, vedem că Ham are un rol diferit de cel al fraților săi. Pe scurt, singura semnificație a lui Ham este că e tatăl lui Canaan. Observați felul în care Moise a scris despre Ham în povestire. În 9:18 citim:

Fiii lui Noe, care au ieșit din corabie, erau: Sem, Ham și Iafet: Ham era tatăl lui Canaan. (Geneza 9:18)

În același fel îl descrie și în 9:22:

Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său. (Geneza 9:22)

În multe privințe, Ham trece pe planul secund, iar fiul său Canaan îi ia locul alături de Sem și Iafet.

Păstrând în minte faptul că Moise îl evidențiază pe Canaan, să trecem la al doilea aspect care îi are în vedere pe fiii lui Noe – conflictul din noua orânduială, de după potop.

Conflictul

Tema conflictului joacă un rol major în atenția pe care o acordă Moise fiilor lui Noe. Dacă ne-ar scăpa această temă am pierde din vedere cel mai important aspect al povestirii. Ideea conflictului mai apare și în Geneza 9:25-27:

“Blestemat să fie Canaan! Să fie robul fraților lui!” El a mai zis: Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem, și Canaan să fie robul lui. Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, Iafet să locuiască în corturile lui Sem, Și Canaan să fie robul lor!” (Geneza 9:25-27)

Observați cum Moise subliniază certitudinea unui conflict repetând blestemul asupra lui Canaan de trei ori în acest pasaj. Versetul 25, spune că Canaan este blestemat să fie robul cel mai de jos sau cel mai înjositor gen de sclavie posibilă. În versetul 26, Noe prevestește: „Canaan va fi robul lui Sem”. Iar în versetul 27, Moise afirmă despre Canaan că va fi și robul lui Iafet. Repetând de trei ori acest lucru, Moise subliniază că acesta va fi cu siguranță biruit de frații săi.

Mai mult, este important să observăm că aceste versete îl descriu pe Sem ca fiind principalul stăpânitor peste Canaan. În versetul 27, o mai bună traducere a cuvintelor „Iafet să locuiască în corturile lui Sem și Canaan să fie robul lor”, este „fie ca Iafet să locuiască în corturile lui Sem astfel încât Canaan să fie robul său”. Noe pare să spună despre Canaan că va deveni sclavul lui Iafet doar dacă această i se alătură lui Sem. De fapt, Moise a crezut că Sem va prelua conducerea în subjugarea lui Canaan.

Vedem deci că în acest pasaj Moise a stabilit o trăsătură importantă a noii orânduiei de după potop, destul de neașteptată. El a înțeles că viitorul omenirii va implica un conflict dramatic în urma căruia urmașii lui Sem îi vor subjugă pe urmașii lui Canaan.

Prin prisma atenției acordate de Moise lui Canaan și a temei conflictului, vom putea vedea ce implicații inițiale au avut fiii lui Noe pentru Israelul antic.

Implicații

De ce a inclus Moise aceste evenimente în consemnările lui despre noua orânduială de după potop? Ei bine, Moise are un anumit motiv pentru o astfel de descriere. Conflictul dintre Sem și Canaan se adresează direct nevoilor izraeliților din vremea sa. Atinge o dimensiune esențială a vieții lor.

Cheia pentru înțelegerea scopul lui Moise apare în Geneza 10:18-19. După ce enumeră unii dintre urmașii lui Canaan, Moise scrie că:

În urmă familiile Cananiților s-au împrăștiat. Hotarele Cananiților se întindeau de la Sidon, cum mergi spre Gherar, până la Gaza și cum mergi spre Sodoma, Gomora, Adma și Teboim, până la Leșa. (Geneza 10:18-19)

Referințele geografice destul de specifice erau familiare cititorilor izraeliți din vremea lui Moise. Urmașii lui Canaan, sau canaanii erau așezați în zona care se întindea de la nord la sud, din Sidon până în Gaza și până în regiunea Sodomei și Gomorei. Moise era în mod special preocupat de acei urmași ai lui Canaan care locuiau în Țara Promisă. Ca națiune semită, chemată în mod special de Dumnezeu, poporul Israel avea să intre în țara canaaniiților s-o revendice ca fiind a lor.

Vedem deci că povestirea lui Moise despre fiii lui Noe nu a fost scrisă doar ca o relatare a trecutului. A fost concepută drept context pentru chemarea lui Moise pentru Israel de a înainta spre cucerirea Canaanului, așa cum Dumnezeu rânduise de la începutul istoriei. Prin urmare, izraeliții care se împotriveau chemării lui Moise de a cuceri țara Canaan nu se împotriveau doar lui Moise, ci planului lui Dumnezeu, orânduirii pe care El a stabilit-o pentru lumea de după potop.

După ce am văzut modul în care relatările despre potop și despre fiii lui Noe îi invocă pe primii cititori izraeliți, să trecem la al treilea aspect: intenția inițială a lui Moise de a scrie despre înfrângerea Babelului în Geneza 11:1-9.

ÎNFRÂNGEREA BABELULUI

Pentru a înțelege ce anume a vrut Moise să-i învețe pe izraeliți din istoria înfrângerii Babelului, vom urmări trei aspecte ale acestui pasaj: mai întâi, modul în care Moise descrie cetatea; al doilea descrierea biruinței lui Iehova; și al treilea, implicațiile acesteia asupra izraeliților care mergeau către Țara Promisă. Să ne uităm mai întâi la descrierea cetății.

Cetatea

Să observăm că numele cetății, Babel, coincide cu cel al cetății care mai târziu urma să fie cunoscută drept Babilon. În vremea lui Moise, cetatea Babilon era bine cunoscută în Orientul Apropiat antic. Pentru multă vreme a fost un centru al civilizației iar reputația ei a atins proporții mitice. Deci când Moise a scris despre un loc numit Babel după potop, cititorii lui izraeliții au făcut probabil imediat legătura cu Babilonul realizând că era obârșia aceluia mare centru urban.

Biruința

Al doilea aspect important din Geneza 11:1-9 este felul în care Moise descrie biruința lui Iehova asupra acestei mari cetăți din vechime. În câteva locuri din povestirea sa, Moise etalează marea victoriei lui Dumnezeu punând în contrast perspectivele locuitorilor Babelului cu adevărata Lui perspectivă. De exemplu, priviți cum Moise

tratează tema răspândirii, sau în ebraică, verbul *puts* (פּוּץ). Pe de o parte, locuitorii Babelului erau foarte preocupați de ideea de a nu fi împrăștiați. În Geneza 11:4 vedem că au construit cetatea ca să „nu fie împrăștiați pe toată suprafața pământului”.

Dar prin contrast, Moise spune de două ori că Dumnezeu a făcut exact ceea ce oamenii din Babel nu doreau să se întâmple. În 11:8 citim:

Și Domnul i-a împrăștiat... pe toată fața pământului. (Geneza 11:8)

Și din nou în 11:9 găsim că:

De acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului. (Geneza 11:9)

Adesea în Vechiul Testament, termenul „împrăștiat” are un sens foarte negativ, acela de înfrângere totală în luptă. Ostașii din armata învinsă sunt împrăștiați atunci când dușmanii îi urmăresc și sunt măcelăriți în fuga lor. Acesta este sensul și în povestirea de față. Moise prezintă acest eveniment ca o relatare a unei victorii uimitoare a lui Yehova. Iehova a chemat oastea cerească să lupte împotriva cetății Babel și să împrăștie pe locuitorii săi fugari pe toată suprafața pământului.

Un alt mod în care Moise contrastează perspectiva lui Dumnezeu cu cea a locuitorilor Babelului este cu privire la mărimea cetății și a turnului. Potrivit cu Geneza 11:4, locuitorii Babelului doreau să aibă un turn care să ajungă până la cer, locul în care se aflau dumnezeii lor. Dar Moise ia în râs ideea lor. În Geneza 11:5, el scrie:

Domnul s-a pogorât să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor. (Geneza 11:5)

Cuvântul ebraic *yarad* (יָרַד), care este tradus aici cu „s-a pogorât” are o conotație specifică în această povestire. Dumnezeu nu s-a uitat doar la ea; nu a venit pur și simplu în cetate. Dimpotrivă, în timp ce locuitorii Babelului vroiau să construiască un turn care să ajungă până la cer, Moise insistă că Iehova a trebuit să se coboare din înălțimea cerului doar ca să vadă cetatea. Vedem deci că Moise și-a bătut joc de pretențiile locuitorilor Babelului. Din punctul de vedere al Domnului, cetatea era puțin mai mult decât un fir de praf.

În sfârșit, ar trebui să observăm cum înfrângerea Babelului l-a făcut pe Moise să ia în râs reputația acestei cetăți antice. Locuitorii cetății au numit-o Babel. *În limbile Mesopotamiei, termenul babel însemna „poarta zeilor”*. Acest nume exprima credința acestora că zигuratul forma o poartă către zei și că erau în siguranță datorită puterilor cerului.

Dar Moise are un punct de vedere diferit legat de numele cetății. Deoarece Iehova a înfrânt complet Babelul, cetatea categoric nu era poarta către Dumnezeu. Ce însemna deci numele acesteia? Răspunsul extraordinar de sarcastic al lui Moise apare în Geneza 11:9:

De aceea cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ. (Geneza 11:9)

Pentru a înțelege sarcasmul din acest verset, trebuie să înțelegem jocul de sunete practicat de Moise cu două cuvinte ebraice. Prima dată spune „De aceea a fost numit Babel”. Cuvântul din ebraică pentru „Babel” este simplu *babel* (בָּבֶל), varianta în ebraică a numelui dat de mesopotamieni aceluși loc. Dar apoi Moise spune că i s-a dat acest nume pentru că acolo a încurcat Domnul limbile. Cuvântul ebraic tradus prin „încurcat” este *balal* (בָּלַל), care sună asemănător cu *babel* în ebraica folosită de Moise cu sarcasm. El a batjocorit vechea cetate spunând că adevăratul motiv pentru care a fost numită Babel s-a datorat încurcării limbilor, *balal*, care a avut loc. Din perspectiva lui Moise, numele „Babel” era potrivit pentru acest loc nu pentru că ar fi fost o poartă către Dumnezeu ci pentru că era locul confuziei, confuzie pentru întreaga lume. Prin acest sarcasm, Moise a răsturnat complet reputația grozavă pe care Babel o avea în vremea lui. I-a făcut să râdă pe izraeliți atunci când le-a spus despre victoria Dumnezeului lor Iehova care a făcut de ocară cea mai mare cetate a istoriei primordiale.

Păstrând în minte descrierea cetății și victoria lui Dumnezeu, putem studia care sunt implicațiile acestei povestiri pentru poporul Israel ce se îndrepta spre Țara Promisă.

Implicații

După cum știm, la Cades Barnea, Moise a trimis iscoade în țara Canaan care s-au întors cu vești proaste. Au spus că Israel n-ar putea cuceri Canaanul pentru că forțele de acolo sunt prea puternice. Drept urmare, izraeliții au abandonat cucerirea și au petrecut următorii patruzeci de ani rătăcind prin pustie. Doar după ce următoarea generație a devenit adultă, Moise l-a condus iarăși pe Israel împotriva Canaanului.

Una din veștile proaste aduse de iscoade ne ajută să înțelegem semnificația înfrângerii Babelului antic. Iată ce au spus iscoadele despre cetățile Canaanului, în consemnarea din Deuteronomul 1:28:

Poporul acesta este un popor mai mare și mai înalt de statură decât noi; cetățile sunt mari și întărite până la cer. (Deuteronomul 1:28).

Din păcate, majoritatea traducerilor moderne ale acestui verset nu reușesc să facă legătura existentă între descrierea cetăților canaanienilor și turnul Babel. Când iscoadele au vorbit despre „cetăți... întărite (cu ziduri) până la cer”, termenul pentru „cer” este cuvântul ebraic *shamayim* (שָׁמַיִם), adesea tradus prin „ceruri”. De fapt este același termen folosit când este descris turnul Babel „un turn care să ajungă până la cer” în Geneza 11:4. În ambele cazuri, ideea era că cetățile sunt invincibile pentru că zidurile lor ajung până la cer.

Așadar, Moise a făcut legătura între cetatea antică a Babelului și cetățile Canaanului. Izraeliții credeau că zidurile ce înconjurau cetățile ajungeau până la cer, la fel cum cei care construiau turnul Babel au crezut că acesta a atins cerul. Această legătură dintre cetatea Babel și cetățile Canaanului scoate la lumină scopul lui Moise. Pe scurt, pentru poporul Israel, cetățile canaanite păreau să atingă cerul, dar nu puteau fi comparate cu puterea lui Dumnezeu. La începuturile lumii, Iehova a luptat împotriva celei mai mari cetăți cunoscute, al cărui turn se presupunea că ajunsese până la cer. Totuși acest oraș

antic, mai mare decât oricare cetate din țara Canaan, a fost distrus cu ușurință de Dumnezeu.

La fel cum Dumnezeu a scăpat rasa umană de rău prin potop aducând o nouăânduială, tot astfel l-a izbăvit și pe Israel din Egipt. Pentru că Dumnezeu a orânduit conflictul dintre Sem și Canaan, Moise îl conducea pe Israel către țara canaanită. La fel cum Dumnezeu a învins marea cetate Babel, tot astfel avea să dea curând biruință lui Israel împotriva cetăților Canaanului. Din aceste capitole ale istoriei primordiale, poporul Israel trebuia să înțeleagă că a-l urma pe Moise spre Țara Promisă însemna să meargă în direcția corectă.

Până acum am văzut structura literară și înțelesul inițial al povestirii lui Moise din Geneza 6:9-11:9. Putem acum să trecem la a treia problemă: care sunt aplicațiile acestui material în viața noastră?

APLICAȚIA ACTUALĂ

Ca de obicei, vom aborda problema aplicațiilor actuale ale textului privind la descrierea pe care o face Noul Testament celor trei etape ale Împărăției lui Hristos. Vom privi întâi la felul în care izbăvirea popoului și noua orânduială se aplică la inaugurarea Împărăției, la prima venire a lui Hristos. Apoi vom vedea care este relevanța acestora în continuarea Împărăției, de-a lungul istoriei bisericii. Și în final, vom analiza modul în care Noul Testament folosește acest text din istoria primordială în etapa desăvârșirii Împărăției lui Hristos, la revenirea în glorie.

Privind la capitolele finale ale istoriei primordiale a lui Moise din acest unghi, vom descoperi că Noul Testament extinde scopul inițial al scrierilor lui Moise pentru Israel și la cele trei etape ale Împărăției lui Hristos, lucrarea Sa în trecut, în prezent și în viitor. Să ne uităm mai întâi la felul în care Noul Testament prezintă aceste teme prin lumina primei veniri a lui Hristos.

INAUGURARE

În inaugurarea Împărăției, Hristos a adus mântuirea măreață pentru poporul Său, urmărind temele evidențiate de Moise în Geneza 6:9-11:9. Putem vedea aceste legături în cel puțin două moduri: legământul mijlocit de Hristos și biruința obținută.

Legământul

Pe de o parte, Hristos a adus izbăvirea popoului Său prin intermediul unui legământ care i-a scăpat de judecata lui Dumnezeu. După cum am văzut, Noe a fost mijlocitorul unui legământ iar Moise a folosit acest lucru când și-a explicat propria lucrare în Israel. În mod similar, Noul Testament ne învață că Hristos este izbăvitorul nostru pentru că a fost mijlocitorul unui nou legământ atunci când a venit pe pământ.

Mult prea des, creștinii uită că Hristos a venit pe pământ într-o vreme în care poporul lui Dumnezeu era sub judecată divină. Întrucât Israelul încalcă în mod flagrant

legământele din Vechiul Testament, în 586 î.Hr., babilonienii au distrus Ierusalimul iar poporul Israel niciodată nu a mai scăpat întru totul de sub dominația străină. Dar profetul Ieremia a proorocit că în viitor Dumnezeu urma să răscumpere o rămășiță din exil și că urma să stabilească cu ei un nou legământ. În Ieremia 31:31 proorocul spunea:

“Iată vin zile, zice Domnul când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou.” (Ieremia 31:31)

Majoritatea creștinilor știu că Noul Testament învață că Isus a venit pe pământ ca mijlocitor al acestui nou legământ. Isus Însuși și-a însușit acest rol când a vorbit ucenicilor săi la Cina cea de taină. După cum citim în Luca 22:20, El le-a spus:

Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi. (Luca 22:20)

Vedem deci că așa cum Noe a scăpat de judecată, fiind mijlocitorul unui legământ divin, la inaugurarea Împărăției, Isus îi izbăvește pe cei ce se încred în El de osândă, prin mijlocirea noului legământ prin sângele Său vărsat pe cruce.

Biruința

Pe lângă noul legământ, lucrarea lui Isus pe pământ a împlinit tema biruinței în războiul sfânt. Moise a insistat pe tema războiului sfânt ca fiind parte a noii orânduiei de după potop. A stabilit clar că, potrivit acestei noi orânduiei a lumii, Israelul trebuia să înainteze spre cucerirea țării Canaan, asigurându-i că vor învinge. Prin comparație, iată cum descrie Pavel biruința lui Hristos la inaugurarea Împărăției în Coloseni 2:15:

A dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce. (Coloseni 2:15)

După cum vedem aici, biruința lui Hristos la prima Sa venire nu a fost una politică, ci una spirituală. Moartea și învierea lui Hristos a inițiat înfrângerea puterilor răului și a autorităților spirituale care stăpâneau lumea în acea vreme. Lucrarea Sa de răscumpărare le-a făcut de ocară tot așa cum Iehova a făcut de ocară cetatea Babel și mai târziu a distrus marile cetăți din țara Canaan.

În acest sens, pe lângă faptul că a adus izbăvire prin noul său legământ, Isus a biruit de asemenea și puterile întunericului prin moartea și învierea Sa. Urmașii lui Hristos privesc la lucrarea Lui pe pământ ca fiind începutul biruinței finale, promise cu mult timp în urmă în cartea Genezei.

După cum era de așteptat, Noul Testament nu asociază temele din Geneza 6:9-11:9 doar de prima venire a lui Hristos. Ele se aplică și în continuarea Împărăției, vremea în care trăim.

CONTINUAREA

Noul Testament descrie timpul dintre prima și a doua venire a lui Hristos în cel puțin două moduri asociate cu ultimele capitole ale istoriei primordiale a lui Moise. Aceste asocieri se referă în mod direct la importanța botezului și a luptei spirituale în viața creștinului. Viața de creștin în zilele noastre intră în contact cu semnificația potopului lui Noe și a lumii celei noi stabilite după potop.

Botezul

Un anumit pasaj din Noul Testament descrie botezul în asociere cu potopul izbăvirii din zilele lui Noe. Iată ce a scris apostolul Petru în 1 Petru 3:20-22:

...atunci când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când era construită arca, în care numai puțini, și anume opt suflete, au fost salvate prin apă; aceasta este o imagine a botezului, care vă mântuiește acum – el nu este o îndepărtare a murdăriei de pe trup, ci răspunsul unei conștiințe bune înaintea lui Dumnezeu – prin învierea lui Isus Cristos... (1 Petru 3:20-22, traducerea NTR)

În acest pasaj extraordinar, Petru asociază direct experiența mântuirii fiecărei persoane în continuarea Împărăției cu potopul din zilele lui Noe. Începe prin a sublinia că Noe și familia sa au fost salvați prin apă. Izbăvirea lor prin apă a deschis calea omenirii pentru a putea intra într-o lume nouă de binecuvântări.

Dar observați că Petru punctează o legătură directă între apa din potopul lui Noe și viața creștină insistând asupra botezului. El spune că apa din zilele lui Noe simboliza sau anticipa apa botezului creștin. După cum am văzut în această lecție, apa potopului din vremea lui Noe a curățat lumea de o răutate teribilă și a deschis calea pentru un nou început, tot așa cum Moise la traversarea Mării Roșii a scăpat de tirania Egiptului și a condus națiunea lui Israel spre un nou început. Similar, apa botezului curăță credincioșii de păcate oferindu-le un nou început prin viață veșnică în Hristos.

Trebuie să observăm cu atenție că 1 Petru 3:21 spune că botezul mântuiește numai în sensul că este răspunsul unei conștiințe bune înaintea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, simpla cufundare în apă din timpul botezului nu mântuiește pe nimeni. Însă când botezul este mărturia unei inimi iertate și curățite de păcat prin credința în Hristos, acesta simbolizează mântuirea. Acesta este modul în care Noul Testament folosește povestirea potopului din zilele lui Noe la continuarea Împărăției afirmând că de fiecare dată când cineva vine la credința mântuitoare în Hristos, el sau ea trece prin apa de curățire a botezului într-o nouă viață, tot la fel cum Noe a fost adus prin potop într-o lume nouă.

Războiul spiritual

După cum am văzut, istoria primordială a lui Moise arată că apele din vremea lui Noe au izbăvit omenirea spre o luptă sfântă. Moise inițial a atras atenția asupra acestui

lucru pentru a-l încuraja pe Israel să se armonizeze cu această nouă rânduială înaintând spre cucerirea Canaanului. În mod asemănător, Noul Testament folosește această învățătură în etapa continuării Împărăției atunci când descrie lupta spirituală cu care se confruntă fiecare credincios. Iată cum pune Pavel problema în Efeseni 6:11-12:

Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. (Efeseni 6:11-12)

Acest text și altele din Noul Testament ne învață clar că creștinii de azi sunt în război cu cel rău. Din păcate, azi mulți creștini ignoră dimensiunea spirituală a vieții lor, tot la fel cum izraeliții ce-l urmau pe Moise au încercat să evite cucerirea Canaanului. Dar perspectiva Noului Testament este clară. Trebuie să ducem lupta spirituală. După cum ne spune Pavel în Efeseni 6:13:

De aceea luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. (Efeseni 6:13)

Dacă luăm armătura lui Dumnezeu, vom fi biruitori în lupta spirituală.

Așadar, pe lângă faptul că Noul Testament asociază izbăvirea lui Noe prin potop cu izbăvirea prin botez, tot astfel, ne învață că la fel cum lumea primordială a fost izbăvită pentru a lupta, tot astfel botezul creștin ne izbăvește pentru a ne angaja în lupta spirituală zilnică din viața noastră.

DESĂVÂRȘIREA

Prin prisma faptului că Noul Testament folosește ultimele capitole ale istoriei primordiale la inaugurarea și continuarea Împărăției, nu ar trebui să ne mire că desăvârșirea Împărăției este și ea descrisă folosind tema potopului și a luptei din noua orânduială de după potop.

Cataclismul final

Scriitorii Noului Testament au făcut aceste conexiuni prin descrierea revenirii lui Hristos în glorie printr-un cataclism final și o bătălie finală. În 2 Petru capitolul 3 găsim asocierea explicită dintre potopul din vremea lui Noe și revenirea lui Hristos în glorie. Iată cum își începe Petru discursul în versetele 3-6:

Înainte de toate să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și

cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. (2 Petru 3:3-6)

În acest pasaj Petru îi corectează pe batjocoritorii care au folosit ca argument faptul că lumea a rămas neschimbată, pentru a spune că Isus nu va reveni. Ei credeau că de la începutul creației și până la ei nimic nu s-a schimbat, că nimic nu a perturbat lumea din starea în care a fost creată la început de Dumnezeu. Credeau că, dacă până atunci nu se întâmplase nimic, nici nu avea să se întâmple vreodată.

Dar Petru folosește istoria lui Moise despre potopul lui Noe să le demonstreze contrariul. Dumnezeu a creat la început lumea poruncind apelor să descopere uscatul, dar pe vremea lui Noe, lumea a fost distrusă de potop. În istoria lumii a avut loc un cataclism de proporții. Dumnezeu a intervenit și a distrus lumea în zilele lui Noe. Iată dar, concluzia lui Petru în 2 Petru 3:7:

Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți. (2 Petru 3:7)

Pe scurt, Petru argumentează că așa cum lumea primordială a fost distrusă prin potop, cerul și pământul vor fi distruse și ele la revenirea lui Hristos pentru judecată. Mai exact, de această dată judecata se va face prin foc și nu prin apă, dar putem fi siguri că atunci când Dumnezeu va hotărî să pedepsească păcatul în lume pentru ultima oară, va fi printr-o distrugere de proporții cosmice, cum a fost și în cazul potopului.

În felul acesta Noul Testament ne învață să privim revenirea lui Hristos în termenii potopului lui Noe. În zilele lui Noe, cei răi au fost judecați și șterși de pe fața pământului printr-un eveniment de proporții cosmice. Într-un și mai minunat mod, când Hristos va reveni în glorie, va avea loc un cataclism care va distruge total lumea pe care o știm. Cei răi vor fi șterși de pe fața pământului și toți cei ce-L vor urma pe Hristos vor fi izbăviți în ceruri noi și un pământ nou în veșnicie.

Bătălia finală

După cum am văzut, în istoria primordială, potopul din vremea lui Noe a fost însoțit de conflict și război între poporul lui Dumnezeu și vrăjmașii lui Dumnezeu. Urmărind această asociere, Noul Testament descrie revenirea lui Hristos ca o bătălie cosmică finală. Iată cum scrie apostolul Ioan despre revenirea lui Hristos în Apocalipsa 19:11-16

Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă „Cel credincios – și „Cel adevărat”, și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu.” Oștile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu

ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor.”

În limbajul impresionant al viziunii apocaliptice, Ioan spune că la revenirea lui Hristos va fi un război mondial în care Hristos va veni și îi va distruge pe toți vrăjmașii Săi. Gloria unei biruințe veșnice va fi a celor ce s-au încrezut în mântuirea lui Hristos, iar judecata și distrugerea va cădea peste cei care L-au respins.

Vedem deci că Noul Testament prezintă desăvârșirea Împărăției lui Hristos ca fiind biruința finală a lui Dumnezeu asupra răului. Dumnezeu este hotărât să-Și instaureze Împărăția împotriva oricărui dușman. Când Hristos va reveni în glorie, planul Său divin va fi dus la îndeplinire. Cei răi vor fi distruși, iar poporul lui Dumnezeu va avea în Hristos biruința veșnică și pace în ceruri noi și un pământ nou.

CONCLUZIE

În această lecție am studiat Geneza 6:9-11:9. În acest text din Scriptură, Moise prezintă poporului Israel direcția corectă în care trebuia să o ia în drumul lor spre Țara Promisă. Am văzut care este structura literară a acestor capitole și felul în care Moise le-a conceput pentru a-l îndemna pe Israel să înainteze cu încredere spre cucerirea Canaanului. Am privit de asemenea și la felul cum Noul Testament asociază aceste teme celor trei etape ale Împărăției lui Hristos.

Atunci când ne confruntăm cu lupte și provocări trăind pentru Isus în această lume căzută, trebuie să luăm în serios mesajul lui Moise pentru poporul lui Israel de demult. În Hristos, Dumnezeu ne-a izbăvit de robia păcatului, așa cum a izbăvit și lumea de la început prin Noe. Dar de asemenea, ne-a îndrumat pe o cale care presupune o vreme de lupte și încercări în așteptarea zilei când Hristos va aduce biruința finală poporului Său. Până atunci, știm că lumea în care trăim nu este perfectă, dar putem fi siguri că, urmându-L pe Hristos în lupta spirituală pentru a cuceri această lume, mergem în direcția corectă.